

jeg ikke saa meget til de gamle Vogne, men jeg tror, at de gerne kunde være rene, selv om de ere gamle. Hvad Belysningen angaar, saa maa jeg sige, at selv om det er en gammel Flamme, som brænder, kan den gerne være klar og lysende. Jeg har altid haft det Indtryk, at Ilden, hvad enten den brændte i en gammel Vogn, eller den blev fyret op i en ny Vogn, var klar, lys og kraftig — Ilden er jo det kraftigste og reneste, man har af Naturkræfterne —, men naar man kører i de gamle Vogne i Jylland, er det sikkert, at Flammen staar i akkurat samme Forhold til almindelig Belysning som Vognen til en almindelig nymodens Vogn, og jeg synes dog, vi gerne kunde faa Lov til at faa en ren og klar Flamme ind i de gamle Vogne; i Jylland køre vi nu i behageligt, gammel-dags Tussmørke. Dette er et Par Henstillinger til den højtærede Trafikminister. Jeg tror ikke, det kan være nogen stor Udgift for Banerne at hjælpe os lidt i saa Henseende.

Saa er der et Punkt, jeg ligeledes vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, og det er de kongelige Havne. Vi have vist en 6—8 kongelige Havne og de give et aarligt Overskud. Det er ikke mange Tusinde Kroner, jeg tror 20—30,000 Kr. i alt, men der maa være mange af dem, der give Underskud, for Esbjerg Havn alene giver 160,000 Kr. i aarligt Overskud. Ved Esbjerg Havn er der ansat forskellige Havnebetjente. De faa ikke mere end omtrent 1,200 Kr. i aarlig Indtægt, og der er derfor et Andragende inde — det har været inde i flere Aar — om en ringe Forhøjelse. Det var stor Synd, da Vandbygningsvæsenets Lønningslov blev vedtagen, at de ikke fik mere. Det er Folk, man stiller store Fordringer til; man fordrer, at de skulle kunne tale fremmede Sprog, og at de skulle have faret til Søs enten som Kaptajner eller Styrmand. De ere i Tjeneste Dag og Nat, og alligevel forlanges det, at de med Familie skulle leve af omtrent 1,200 Kr. Det er aldeles ubilligt, at vi, samtidig med at vi bevilge Millioner og Millioner til Lønforbedring for vore Embedsmænd og Funktionærer, lade disse Folk nøjes med en saa ringe Indtægt. Disse Havnebetjente ere kun faa i Tal, saa det kan ikke gøre stort paa Budgettet, om man giver dem en passende Løn efter de Fordringer, der stilles til dem.

Der er nogle andre Betjente, som jeg ligeledes henleder Opmærksomheden paa, det er Havebetjentene f. Eks. i Frederiksberg Have. De ere ligeledes i Tjeneste

uafbrudt, og der er ingen af dem, der kan gøre sig nogen Ekstrafortjeneste, da de ere i Tjeneste fra Morgen og til Aften, men selv Frederiksberg-Havebetjente, som jeg mener have for lidt, og som have indgivet Andragende om højere Løn, ere bedre aflagte end Havnebetjentene i vore offentlige Havne. Jeg synes, at det er aldeles utilbørlige Forhold, og jeg beder den højtærede Minister tage under nøje Overvejelse, naar han faar denne Ansøgning — hvis den ikke allerede er indbragt —, om han ikke vil henvende sig til Rigsdagen i saa Henseende.

Jeg hilser naturligvis ligesom alle andre ærede Medlemmer vor nye Minister, Handelsministeren, med stor Sympati og Glæde, men jeg kan ikke nægte, at denne Udnævnelse af en Minister for Handel og Søfart har faaet et andet Udfald end det, jeg tænkte. Jeg har tidligere i de mange Aar, jeg har siddet her, flere Gange udtalt mig herom. Jeg har altid ment, at vi skulde have en Minister for Handel, men jeg troede rigtignok, at det maatte give sig Udslag paa den Maade, at vi fik en Minister for Handel og udenrigske Af-færer. Jeg kan ikke tænke mig, hvad andet en Udenrigsminister har at gøre her i Landet end at arbejde for Handelen og vort Samkvem med Udlandet. Det er hans Opgave. Der kan ganske vist falde nogle juridiske Forretninger af, f. Eks. at sende nogle Søfolk hjem, men det er dog ogsaa Handel! Der kan være nogle Folk, der dø i Udlandet, og hvis Boer han skal sørge for, og saa naturligvis nogle Prinsler, der skulle modtages paa en Station, men ud over det kan jeg ikke indse, at en Udenrigsminister har andet at gøre her i Landet end at sørge for vor Handel og vort Samkvem med Udlandet. Dette gælder ikke alene her i Landet, men al Udenrigspolitik gaar jo ud derpaa. Vi kunne se det i disse Dage. Forviklingerne i det sydøstlige Europa og i det hele taget alle Forviklinger ere jo Udslag af Industriens Trang til Udvidelse, til Kolonier. Det er for at skaffe sig Afløb, at Industrien skal have Handel og Søfart i sin Tjeneste for at kunne komme til Kolonierne. Udvidelse af Magtomraader gaa alle sammen ud paa at skaffe Industrien Afsætningssteder; alle Krige i vore Dage ere Industrikrige og kunne ikke blive andet. Vi leve under Krigsforhold i dette Øjeblik. Det er Toldmurene, der ere Grund til Krigen; den Dag, Toldmurene falde omkring i den civiliserede Verden, hører al Anledning til Krig op. Vi se, at Forviklingerne i dette